

FOLK OG LAND

NR. 25 — 14. ÅRGANG

LØRDAG 20. NOV. 1965

LØSSALG 1 KRONA

 Fri Ase Storrøtter.
 Revesporet 1 B II.
 Bekkestua på 050

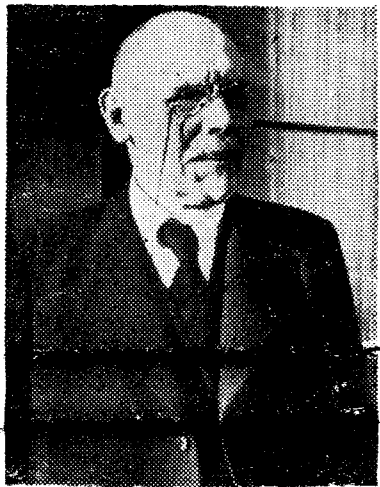
ALEXANDER LANGE:

Vi lar Scharffenbergs krav gå videre til den nye regjering:

Offentliggjør Den militære undersøkelseskommissjons beretning som er hemmeligholdt i to årtier!

DEN IKKE EKSISTERENDE MOBILISERING SOM QUISLING BLE DØMT FOR Å HA TILBAKEKALT

Vi røper ingen hemmeligheter om dommen over Quisling, hverken faktisk eller rettslig, for de gjenlevende impliserte selvforsvarere av domsiveren. Blodtrykket hos de gjenlevende delaktige ble øket for åpen scene ved Ralph Hewins' bok. Aktoren Annæus Schjødt skriver således nu på fallrepet stadig stakkåndet om det som plager ham! Disse folk vet jo ikke, offisielt da, hva krigsforræderi er, da flere av dem ikke ett eneste sekund har stått fast hos sitt folk i den selvforskyldte okkupasjon etter i årtier å ha for sømt Norges forsvar. De glemte fra toppen av og nedover at **trokapsplikten er gjensidig** og at ingen som vil påberope seg den kan forlate sitt anbetrodde folk i nødens time etter at man hadde kapitulert og bistått fienden militært. Og når faren er over kan komme hjem og dømme levende og døde som krigsforrædere. De som tok opp den fæle jobben med å berge det som over hodet kunne berges! Som Quisling

Scharffenberg krevet alle kort på bordet.

gjorde det. Ut fra et kongelig nasjonalt instinkt.

Efterfølgende ubrytelige løfte og obligatio både til det norske folk og til verden er antagelig en av de viktigste kunngjøringer fra noen norsk regjering? Enhver vernepliktig burde hatt den i lommen. Undertegnede hadde den. Som man ser er den satt i pennen av en meget god norsk mann med fremdeles

krystallklar hjerne, den rettskafne professor i historie, daværende utenriksminister Halvdan Koht:

«VI HAAKON, Noregs konge gjer kunnig:

Vi har vedæki å halde opp fullkommen nøytralitet (uthevet her) for Noreg i den krigen som har broti ut mellom Storbritannia og Frankrike på den eine sida og Tyskland på den andre sida.

For nøytraliteten for Noreg gjeld dei forskriftene som er utferda med den kongelege kunngjeringa frå 13. mai 1938, sft. kgl. res. frå 2dre desember s.å. i samband med deklarasjonen frå 27de mai 1938 mellom Noreg, Danmark, Finland, Island og Sverige.

Gjevi på Oslo Slott, den 3. september 1939.

Under vår hand og rikets segl
Haakon R

Johan Nygaardsvold.
*

Det har, tross flere proffesoriske skoddeskriverier, blant virkelige forskere i inn- og utland lenge vært klart at Norge brøt oven nevnte høytidelige erklæring om «fullkommen nøytralitet» med de konsekvenser for landets nøytralitetsvern som oven-

(Forts. side 7)

Kulturfronten:

Vil statsråd Bondevik demme opp for utglidningen?

Nei, «Glauben ist nicht leicht» når kirken anvender slike krusifiks som denne prøve på tysk kirkelig soldatpropaganda.

Det har vært stort oppstyr i den mest ugudelige del av norsk dagspresse, i første rekke da i DAGBLADET, over at en mann som bekjenner seg som kristen ble sjef for Kirkedepartementet. Vi skal ikke her ha sagt noe om

hvorvidt herr Bondevik og hans Kristelige folkeparti i visse henseender kan ha et noe forhistorisk syn på enkelte sider av kulturlivet, men de øvrige regjeringspartier kunne jo ikke vente å få

(Forts. side 2)

To døgn efter at tyskerne, slik en ser det på disse bilder, hadde besatt alle nøkkelposisjoner skulle norske vernepliktige fra noen enkeltavdelinger sørpå møte ifølge regjeringens tøve«mobilisering».

Vil statsråd Bondevik -

(Forts. fra side 1)

istand et direkte regjerings-samarbeide med Kristelig folkeparti uten at dette parti slapp til med sitt syn. Så aksepterer man først et bredt samarbeide om regjeringen, så får man også akseptere og respektere alle partners syn så langt at man ikke stenger noen ute fra det som er grunnlaget for hele deres politiske virksomhet.

Det er vel også uten videre klart at Norge trenger en fast hånd nettopp når det dreier seg om kulturpolitikken. Og her tenker vi ikke i første rekke på den spesielt kristelige side av saken, men på den skjebnesvangre venstre-radikalt dirigerte utglidning som har funnet sted på så å si alle kunstens områder. Her er det i sannhet grunn til å tale med Hitler om «entartet Kunst», og her har vår nye kirke- og undervisningsminister en stor oppgave hvis løsning til syvende og sist også vil komme hans rent religiøse målsetting til gode. For vi går ut fra at han er så stiv i ryggen at han ikke lar seg dupere av det venstre-radikale skrålet om at en er «kulturfiendtlig» om en tar front mot de syke utvekster på kunsten som en bevisst har fremalet for å komme hele vår samfunnsordning og vår gamle europeiske kulturholdning til livs.

Først og fremst er det nok manges håp idag at Bondevik vil stå vakt om vår nasjonale kultur og etter evne søke å demme opp for den syke etteråpning av fremmedartede såkalte kultur-frembringelser, først og fremst da den kvalmende amerikanskdirigerte neger-forgudelsen.

Det er ellers ikke bare her i Norge denne farsotten herjer. Det er en pest som herjer alle de vesteuropeiske land og som også strekker sine fangarmer ut mot de østeuropeiske grenseområder, mens Russland hittil har holdt tappert stand. Derfor er de problemer Bondevik står overfor der han nå har overtatt den sørgelige arv fra de venstresradikale forgjengere de samme som i andre europeiske land. Blant annet i det Tyskland som tydeligvis ikke engang reddet sin sjel ut av Ragnarok i 1945, men på mange måter går i spissen når det gjelder europeisk kulturforfall. Men det er da heldigvis fremdeles enkelte spede røster som våger å nevne tingene ved deres rette navn.

I det nasjonale tyske ukeblad DEUTSCHE WOCHENZEITUNG finner vi således en artikkel av Robert Scholz,

Bladet PLAYBOY er inne på noe når det som underskrift på denne tegningen setter: «Vi forsøker å nå tenåringsene!» Plakattekstene er: «Verden er dømt! Yeab — Yeab — Yeab.» La oss håpe at ikke Bondevik faller for fristelsen til å tute med kulturoppløsningens ulver.

som også vår nye kirkeminister — siden vi nu mangler en egen kulturminister — bør kunne studere med interesse og fordel. Det efterfølgende er bygget på de tanker som legges frem i denne artikkel.

Umoral og skitten handelsvirksomhet skjult som kunst seiler idag under den kunstneriske frihets flagg. Den er jo ansett som en av demokratiets grunnprinsipper og også høyrøstet proklamert som det. Alt det som idag trer frem under navn av kunst er beskyttet av et hellig tabu selvom det står klart for enhver at det såkalte kunstverk virker skadelig og forgiftende på andre viktige samfunnsområder.

Problemet trenger derfor et klart og tilfredsstillende svar på spørsmålet såvel om kunstens vesen som også dens frihet. Det kan vel ikke råde noen tvil om at den sanne kunst alltid står i en høyere menneskelighets tjeneste. Den er av natur sedelig. Når noe som gir seg ut for å være kunst bevisst krenker anstendighetsfølelsen, så er det sikkerlig heller ikke noe kunstverk. Det dreier seg ikke om noe moralsk hykleri når man slår fast at ekte kunst alltid er etisk. Det er dens grunnlag og dens forpliktelse. På samme måte som det må settes skranker når det gjelder alle andre forfatningsmessige garanterte friheter, så kan det heller ikke aksepteres noen uinnskrenket kunstnerisk frihet. Den i film, i skrift og i bilder propaganderte pervertering av den sedelige og den estetiske samfunnsordning er en klar overskridelse og krenkelse av det man forstår ved kunstnerisk frihet.

Dessverre føres det store publikum her på avveier av dem som i presse og kringkasting vakt skulle være, gjennom tåkelegging av det saken virkelig gjelder. Men imellom får en dog glimt som viser det sanne sinnelag og den åndelige bakgrunn for den kunstneriske pervertering av idag og som viser hvorledes idéen om kunstnerisk frihet misbrukes og forrådes.

For kort tid siden ble Erasmusprisen — den høyeste nederlandske kunstutmerkelse — tildelt filmskuespilleren Charles Chaplin og filmregissøren Ingemar Bergmann, skaperen blant annet av filmen «Tausheten». Chaplin møtte selv opp og mottok sine 100 000 kroner, mens Bergmann holdt seg borte. Formodentlig i følelsen av at tildelingen av prisen til den omstridte Bergmann ville virke sjokkerende på offentligheten, følte prisutdeleren prins Bernhard seg forpliktet til å ta Bergmann i forsvar, idet han slo fast: «Den som oppfatter hans (Bergmanns) filmer som Antikrists fremstilling forstår intet av deres etiske innhold.»

Uheldigvis leste imidlertid en tilstedeværende venn av Bergmann så opp et budskap fra regissøren, hvori det het: «Gudstjeneste og kunst opprettholdes idag bare som en slags fortidsminnesmerkebevaring. Mennesket av idag trenger dem ikke mere, fordi livet selv konfronterer det langt mere intenst med problemene.»

Det er ikke kjent hva prins Bernhard og de øvrige festdeltagere sa til denne «kunstnerisk»-nihilistiske proklamasjon. Men alle steder er det jo slik at det konservative og borgerlige samfunn er beruset av slagordet om en på spissen satt kunstnerisk liberalisme, og at det herunder overhører de anarkistiske undertoner av en kunstnerisk umoral som stilles provoserende til skue.

Det er betegnende at også representanter for kirkene med sofistisk spissfindighet forsvarer denne stadig tiltagende kunstneriske pervertering. Wienerprelaten professor Otto Maurer hevdet således i et diskusjonsmøte om «maleriets religiøse funksjon» at ethvert bilde, også kludreriene til barn og narre hadde noe religiøst ved seg. Mosignore Maurer slo ellers fast: «Hos kunstnerne spør man ikke etter moral og verdensanskuelse. Renessansens kunstnere anvendte sine elskerinner som modeller for helgnene, og Bert Brecht har skrevet de vakreste koraler.

Sovjet slår zionistene i hartkorn med nazistene!

NEDERLAG FOR ISRAEL OG USA I FN

Et initiativ fra USA og Israel om spesielt å fremheve antisemitismen i den planlagte FN-konvensjon mot rasediskriminering mislykkes totalt. Mot stemmene til USA, Israel og ytterligere 10 stater (kan noen gjette hvilke?) har spesialutvalget til hovedforsamlingen vedtatt å stryke i konvensjonen alle henvisninger til bestemte former av rasediskriminering. For å styrke dem stemte 82 stater, mens 10 avholdt seg fra å stemme.

Et tilleggsforslag fra Sov-

Kunsten består ikke i hva og hvorledes.»

Hva Maurer ikke sa var at for renessansen var kunstneren «divino», den gudbenådede som formådde å gjøre virkeligheten forklart i lys av en høyere sedelig og religiøs idé. Også når Raffael tar en elskerinne til modell for en helgen overviner den idealiserende kraft i hans utforming virkeligheten, og tilbake står den rene skjønnhet i hans helgenskikkelse. Også eksemplet med Brecht halter som enhver generalisering i kunstnerisk vurdering. Hvis hans koraler skulle ha religiøs karakter, så er hans scenestykker, slike som «Mor Courage» og «Treskillingsoperaen» sikkerlig bare religiøs og moralsk destruksjon.

Man kan i det hele tatt bare forklare seg denne kritikkuløse kunstneriske liberalisme hos den kjente kirkemann med at det finnes — og det også her i Norge — kirkelige kretser som tolererer den kunstneriske dekadanse fordi de forsøker å konkurrere i «kunstnerisk» fremskritt med tidens anti-religiøse makter.

Det er vårt håp at Norges nye kirkeminister, som vel må være forpliktet av sitt program til å forsvare vår kulturs etiske verdier på det religiøse område, også vil makte å se lenger enn til det direkte kristelige. For også den estetiske side må tas i betraktning når det gjelder å forsvare vår kristne kulturarv. La oss håpe at han holder ryggen stiv når bombardementet fra den venstresradikale fløy av samarbeidspartiene setter inn for alvor.

Norge trenger hverken entartet religion eller entartet kunst. Begge deler er en utfordring mot vår gamle nasjonale og europeiske kultur.

Ego.

jetsamveldet som ville ha nevnt som diskriminerende ideologier i konvensjonen nazisme, nynazisme og zionisme, ble likeledes avslått. Den israelske FN-sendemann protesterte rasende mot å nevne zionisme i samme åndedrag som nazisme og antisemitisme.

Den israelske utenriksminister fru Golda Meir mottok i samme anledning østblokkens sendemenn og befullmektigede og gav uttrykk for hvor rystet hun var over det sovjetiske forslag, hvoretter zionismen som rasebevegelse ble stilt på samme trinn som antisemitismen.

ÆREDE LESER!

Trykkfeilsdjevlen gir seg ikke. I de linjer som jeg skrev til deg i Folk og Land den 28. august i år, skal 2. avsnitts 3. punktum lyde således: «Det påvirker føle- og tenkemåten hos de mennesker som direkte er rammet av det, hos de mennesker som på annet vis har fått kjennskap til det, og hos de personer som har produsert det og er ansvarlige for det.»

Vennlig hilsen
Christian Bekker.

NORDISK KAMP,

Oredssons publikasjon, gjen-gir i sitt siste nummer i sin helhet den finske anmeldelse av Hewinsbiografien om Quisling. Den er som kjent skrevet av legasjonsråd Teo Snellmann og vi har tidligere også gjengitt den i FOLK OG LAND.

Vi minner

om bladpengene for 1966 og om giroblanketten som medfulgte forrige nummer. La den ikke gå i glemmeboken!

TANNLEGE

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

Kristne Venner

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — Kristne Venner møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapeleg samvær.

Møtetid kl. 19,30.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSON, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Mens vi venter på systemskiftet

Det er naturligvis for tidlig ennå å gjøre seg opp noen mening om hva en kan vente seg av den nye regjering på de forskjellige områder. Det en har hørt og sett hittil at skiller seg ikke i nevneverdig grad fra den politikk regjeringen Gerhardsen førte, men noen større anledning til å trekke opp nye linjer har på den annen side heller ikke regjeringen Borten hatt. Så det vi foreløpig har å innvende må da være dette at en iallfall i starten synes mere opptatt av å konkurrere med den sosialistiske opposisjon med intetsigende og meningsløse propagandatiltak enn med å skape en ny politikk som bare kan skje gjennom forsakelser. Det er direkte skremmende når den nye regjering uten noe grunnlag fordi den selv ikke har satt opp statsbudsjettet presterer velgerne for «skattelettelser» som består i 50 kroner mindre skatt for folk med inntekter på 35 000 kroner. Dette er loddrett vrøvl og har intet med «skattelettelser» å gjøre.

På den annen side bærer visse andre endringer når det gjelder budsjettet bud om bedre tider, men det blir det vel anledning til å komme tilbake til senere. Fremdeles har regjeringen Borten sin besøkelsestid og stort sett også velgerne tillit, tror vi. Og den kan det være all mulig grunn til å passe godt på slik den politiske stilling nu engang er.

Bare på ett eneste område av betydning har prinsipielle politiske motsetninger avfødt offentlig diskusjon. Det gjelder vår utenrikspolitikk, og spesielt da vårt forhold til NATO. Det er ikke godt å bli klok på hvorledes oppfatningen egentlig er i bestemmende kretser gjennom pressereferatene i dagsavisene fra ordskiftet i Stortinget, men vi må jo si at det i og for seg er oppløftende at spørsmålet igjen lar seg diskutere. Dengang Arbeiderpartiet med utenriksminister Lange satt med makten og myndigheten var det ikke godt å slippe til med noe avvikende syn. Pappa Lange tenkte for oss alle og USA tenkte for Lange. Hverken Lyng, Røiseland eller for den saks skyld Borten trakk opp noen nye linjer når det gjaldt vår såkalte sikkerhetspolitikk, men de opptrådte ikke så selvsikkert som Lange og hans feller i sin tid. De gav små konsesjoner, de aksepterte offentlig drøftelse av saken, og slo ellers fast det ubestridelige at for øyeblikket er vi medlemmer av NATO og føler oss bundet av det.

Vi for vår del synes det er et tilfredsstillende standpunkt, spesielt når det også later til at spørsmålet vil komme til å bli et hovedpunkt ved neste valgkamp og således på sett og vis vil bli forelagt folket til avstemning — noe stortingsmenn av alle partier ellers jo er så livende redde for. Det er fremdeles fire år til saken blir virkelig aktuell, og vi har forstått den nye regjering slik at den vel sørger for ikke da å måtte foreta noe overilet. Vi går ut fra at en — men naturligvis i stillhet og uten offisielle erklæringer — vil undersøke og drøfte alle alternativer, også alternativet med et nordisk, eller et svensk-norsk militært samarbeide uten direkte tilknytning til USA.

Og her er vi ved et punkt som dagens regjeringspartier bør merke seg. Det er ikke bare Gustavsen og hans venstresosialistiske folkeparti som ønsker Norge ut av NATO og inn i en nordisk forsvarsallianse. Det er også en stor gruppe borgerlige som er av den oppfatning, og de søker etter et borgelig alternativ til den nuværende sikkerhetspolitikk.

Det er for øvrig etter vår oppfatning en svindel med ord

Prost Hedem informerer TIMES

Prost A. E. Hedem opplyser i et innlegg i FARMAND at han til korrigerende av en artikkel av professor Skodvin i Londonavisen «The Times» 11. august sistleden «på grunn av denne artikkels vitenskapelig sett mangelfulle karakter» (den handlet om rettssaken mot Quisling) har sendt bladets redaktør til velvillig inntagelse «en redagjøreelse under overskriften «Norwegian Professor Off The Scientific Track». Han «gjør deri oppmerksom på at vår høyt ansette juridiske professor, Jon Skeie, offentlig i skrift og i dagspressen hadde hevdet at det lovverk rettsoppgjøret var basert på, var grunnlovstridig, og dessuten at både lagmann Solem og Høyesterettsjustitiarius Berg var ugilde som dommere, siden de hadde vært engasjert ved utarbeidelsen av det anvendte lovgrunnlag. Til veiledning for redaktøren ble vedlagt de fire svenske professorers «Summary in English» (Svenskeutredningen), samt mitt (Hedems) skrift «Statsmaktens revolusjonære forhold til Grunnloven», i sin tid tilstillet Stortinget. Likeså ble redaktøren gjort oppmerksom på hva eksilregjeringens finansminister, Paul Hartmann, hadde anført på s. 177 i sin bok «Bak fronten», nemlig at det i regjeringen ikke hadde vært noen meningsforskjell om den ting at eksilregjeringens lovgivning i okkupasjonstiden var «juridisk ugyldig». Hedem avslutter sitt innlegg med å si at «I ethvert fall er en av de engelske storaviser dermed gjort bekjent med rettsoppgjørets reelle karakter».

—o—
å kalle den politikk Norge følger som medlem av den amerikanske NATO-allianse for «sikkerhets»-politikk — sett fra et norsk synspunkt da. Striden i verden helt siden verdenskrigens såkalte slutt og til denne dag har jo stått om hvorvidt USA eller Sovjetsamveldet skulle dominere verden. I denne strid har begge to skaffet seg sine satellitter. Sovjetsamveldet har Polen, Øst-Tyskland, Tsjekkoslovakiet osv. og USA har Vest-Tyskland, Danmark, Norge, England og hittil også Frankrike m.v. Noen nevneverdig forskjell på satellittposisjonen for maktene i Warzavapakten og de i NATO-pakten er det jo reelt ikke. Og «sikkerheten» for

OLAF HOLM:

Valget og vi

I
Vi har etter valget vært vitner til endel fektning mellom de samarbeidende borgerlige partier på den ene side og A-partiet på den annen, om hvem som fikk flest stemmer. A-partiet tar da til inntekt for seg det ekskluderte SF og det forhatte KP. Alene ligger A-partiet en tanke etter de samarbeidende borgerlige partier.

II
Det var en rent bagatellmessig prosent av velgermassen, som gjorde utslaget. Det er innlysende, bl. a. ved at den var så liten, at denne lille prosent kom fra medlemmene av det tidligere Nasjonal Samling (NS). De andre var der fra før.

III
Etterat de borgerlige par-

alle disse satellitter består i at de er «sikre» på å bli trukket inn i en eventuell atomkrig mellom de to stormaktene. Med andre ord sikkerhet for å gå under som de fremskutte forposter de jo er.

Det er mulig at det ved en slik krig heller ikke vil være noen sikkerhet å finne for stater utenfor de to allianser, men det er da iallfall en mulighet. Det er den Sverige satser på, og det har da iallfall hittil ikke kostet landet hverken et fnugg av dets selvstendighet eller dets landområde å satse på ikke å være forhåndsannmeldt deltager i en kommende stor-krig.

Det er den sikkerhetspolitikk vi anbefaler som også Norges vei så snart det lar seg gjøre å komme fri av den ulykksalige allianse Lange og hans feller førte landet opp i, dessverre med borgerlig støtte.

Dette er ikke utopisk politikk, men tvert imot et høyst aktuelt alternativ nu da Frankrike holder på å bakke ut av NATO. For som alle sakkyndige er klar over, er NATO-alliansen verdiløs hvis Frankrike ikke er med. Da kan ikke Vest-Tyskland svares, heller ikke Danmark og utløpet fra Østersjøen. Og da vil Norges «sikkerhet» bestå i å være en fortapt utpost for de angelsaksiske makter. For enten vi liker det eller ikke, så er Tysklands og Kontinentets skjebne også vår.

tier i 1945 hadde begått den genistrek å la seg bruke av motparten til å frata NS stemmeretten og dermed begikk politisk harakiri, har Nasjonal Samlings medlemmer stort sett holdt seg borte fra valgdeltagelse etterat de fikk stemmeretten igjen. En unntagelse danner valget i Østfold for en del år siden, hvor NS fant seg beføyet til å flytte et vippemandat over fra Senterpartiet (Bondepartiet) til Høyre. (Dermed fikk den forøvrig meget dyktige Stray sin chance.)

IV
Fremgangsmåten er enkel og helt effektiv. Langt bedre enn å danne eget parti på nytt, som der har vært frem-satt ønske om. En håndfull stemmer, så å si, innen hver valgkrets kan bestemme, hvorhen vippemandatet skal gå.

V
Da de borgerlige partier foran siste valg endelig mannet seg opp til, om ikke en nasjonal samling, så i hvert fall som en begynnelse en borgerlig samling mot den snikende sosialisering, d.v.s. kommunisme, så gikk atter NS-folk mann av huse til valgurnene med sikte på å flytte vippemandatet over på den rette side.

Det gikk etter beregningen, selvom vi var ute i siste liten. Dette skyldtes, at det ikke tidligere var klart på det rene, hvorledes det lå an med vippemandatene i de enkelte valgkretser.

Fremgangsmåten har også den avgjørende fordel, at det nytter ikke motparten med den evige agitasjon om å kaste bort sin stemme. Det er akkurat omvendt, en enkeltstemme kommer mer til nytte enn noensinne.

VI
NS-folk bør i de kommende fire år til neste valg, hver især følge nøye med i radioens «Storting og Styringsverk» og danne seg en mening om hver enkelt stortingsrepresentant, om det er grunn til å stemme på ham, d.v.s. det parti han representerer eller å forkaste dets liste til fordel for et annet parti.

VII
Det er mulig eller kanskje endog sannsynlig, at de her påpekte kjensgjerninger ikke smaker alle like godt. Men de lar seg ikke overse og de vil melde seg på nytt. Det kan kanskje være nyttig å holde seg gamle B.B.s ord for øye: «Sannheten kommer først frem i politikken, når noen har bruk for den.»

RALPH HEWINS' QUISLINGBIOGRAFI

Og anmeldelsen i «The Times Literary Supplement»

Vi har tidligere her i bladet nevnt kortfattet den anmeldelse i «Times» som vakte slikt raseri her i landet hos alle dem som følte medansvar for det som hendte da man tok Quislings liv for tyve år siden. Imidlertid har vi fått anmodning om å gjengi mere utførlig hva det var «Times» egentlig skrev og det etterkommer vi gjerne. Vi gjengir anmeldelsen så å si uavkortet i det etterfølgende:

«Quisling» ble til et navn uten personlig innhold, noe slikt som Captain Boykotts eller andre verdensforbryttere. Det er knapt en brite som er seg bevisst at man engang betraktet ham som den politiske arvtager etter den store oppdagelsesreisende og filantrop Fridtjof Nansen. Og bare få vet at han var «Commander of the Most Excellent Order of the British Empire», den høye ordensutmærkelse som kongen av England gav ham for å ha reddet britiske borgere i Russland i 1920. Det er på tide at han innrømmes en bedre plass i sitt fedrelands historie, og Mr. Hewins fortjener ros for det omhyggelige arbeide med hvilket han vil hjelpe til at så kan skje. De mest overraskende av hans konklusjoner tør være at Quisling ikke hadde gjort seg skyldig i det aller ringeste inntil lenge etter at man allerede hadde vennet seg til å misbruke hans navn som skjellsord i krigspropagandaen.

En slik dyptgående revisjon av den vanlige historieoppfatning vil naturligvis støte på skepsis. Derfor har Mr. Hewins behandlet sitt tema meget utførlig og med vurdering av talløse enkelheter. Han nøyer seg ikke med å rense Quisling for hans motstanderes største anklager, men fremstiller ham som den eneste nordmann som våget å se virkeligheten i øynene — en «uæret profet» som han kaller ham i bokens

Ministerpresidenten og hans kansellist.

undertittel. Disse faktiske kjennsgjerninger som Quisling regnet med som den eneste, var Norges uunngåelige tvangsstilling i en annen verdenskrig — likegyldig om Det tyske rike eller Sovjet-samveldet ble Englands motstander. Han trakk derav den slutning at hans land enten måtte treffe forsvarsforberedelser i et omfang som ingen regjering engang ville våge

å overveie — eller måtte søke tilknytning til en sterkere makt. I den forbindelse festet han seg i førkrigstiden ved Storbritannia. Det han ikke ville og kunne godta, spesielt i hans korte funksjonstid som forsvarsminister i de tidlige tredveår, var den bevisste blindhet som de etter hverandre følgende norske regjeringer viste like overfor denne avskrekkende, men uunngåelige nødvendighet.

Inntil dette punkt vil den britiske leser kunne følge ham med atskillig tilslutning. Mr. Hewins minner om at Quisling alminnelig gjaldt som en av de mest glimrende representanter for sin generasjon i Norge, en som utmerket seg i enhver henseende, allerede som student, så som offiser, som kommissar ved Nansens hjelpearbeide og også som minister. Mangesidige erfaringer i Russland i de tidlige revolusjonsår utvidet hans verdensbilde og vekket til og med en viss forståelse for kommunismen. Som så mange samtidige som var foruro-

(Forts. side 8)

MED EN SOVJETSOLDAT I VERDENSKRIGEN

For FOLK OG LAND av armenieren Jerwand Dshanian.

Den følgende dag ble vi ført bare et lite stykke bort fra landsbyen hvor massevis av militære hadde samlet seg og slått seg ned i en halvkrets på en åpen plass, og på den ene side av kretsen hadde det berømte armenske statsensemblet inntatt sin plass. Agulian presenterte oss for fire amatørkunstnere blant jazzensemblets deltagere og sa at overkommandoen gjerne så at vi kunne delta i festlighetene. «De er jo våre kunstnere som er blitt populære blant våre krigskamrater,» sa han videre. «Vi gleder oss til å få se flere kunstnere,» bemerket en av dem som så ut til å være lederen for ensemblet. Mens vi nu sto der og samtalte med våre profesjonelle artister, oppdaget jeg at praktisk talt hele den fjerde armés stab var kommet sammen på denne plassen. Her kunne man se både armeniere, georgiere, azerbeidsjanere, russere og ukrainere. Tilskuerne satte seg på jorden, bare de høyere offiserer satt på stoler. Noen telefon- og telegraffolk kom nærmere hen til oss og som tilhørende den 4. armés stab, var de ivrige etter å få snakke med Vera og med meg. Ut til siden av oss ble der plasert en lang benk hvorpå man anbrakte sårede. Nu fikk jeg se at politrukken Molchanov satt blant de sårede og invalidene med en stokk i hånden, idet jeg til min overraskelse så at både et ben og en arm var blitt amputert. — «God dag, kamerat, solitruk Molchanov,» sa jeg. «God dag,» svarte han kjølig avvisende idet han kastet et misunnelig blikk på meg. — «Hvordan har du

det?» spurte jeg. — «Meget bra,» svarte han og vendte meg ryggen.

«Kjenner du ham?» spurte en av telegrafistene meg. Jeg forklarte kort og godt hvem Molchanov var. «Han må være en slags Antikrist,» sa den ene av dem. «Han drikker seg full hver eneste dag og driver bare antireligiøs propaganda,» tilføyde den første. Alle de nærmest sitende satte i å le, men kritiserte så videre denne propaganda. «En jøde er og blir en jøde med eller uten armer og ben,» sa en av dem og tilføyde: «En jøde kan aldri bli kristen, han kan snarere bli buddhist, muhammedaner eller hva som helst, men aldri kristen og i den tilstand han befinner seg er og blir pengene hans eneste gud og ære og samvittighet vurderes bare etter pengeverdien og den fortjeneste han kan oppnå dermed.»

«Man kan ikke vente annet av dem heller,» bemerket den annen. «Det var jo jødene som drepte vår Kristus.» Og dermed så med ett alle de tilstedeværende alvorlige ut og så morskt på Molchanov, som ikke forsto hvad vi sa på armensk.

Plutselig kjente jeg et kraftig slag på skulderen og en meg velkjent stemme ropte: «Hei Dshanian, og idet jeg vendte meg rundt, så jeg opp i danseren Ordojans smilende ansikt. Babken Ordojan var min gamle gode venn fra hjembyen Tiflis. Vi var begge av samme alder og vi hadde opptrådt både i Tiflis som dansere såvelsom i en rekke andre byer. Undertiden opptrådte vi som lærere

(Forts. side 6)

PADRY.

— Spør ham om hans land vil ha kulturutveksling med vårt. (Le 18. re)

Quisling og de «militære opplysninger»

EN ARTIKKELSERIE AV SIEGFRIED — II

Idag: Motstandsmannen Canaris brukte ikke kontakter i utlandet som sympatiserte med nasjonalsosialismen. — Quisling som hund i hans keglespill

Quisling kommer til sitt kontor på Slottet.

Vi klargjorde i artikkelen i forrige nummer den rolle Abwehrsjefen admiral Canaris og hans nærmeste medarbeidere spilte i det store forræderi mot det krigførende Tyskland som pågikk helt fra krigens første dag. Årsaken var dels motvilje mot det nasjonalsosialistiske system og dels manglende tro på at Tyskland kunne vinne krigen. Det er i denne forbindelse interessant å notere seg at dette direkte samarbeide med fienden og disse direkte landsforræderske handlinger når det gjelder Tyskland av hele den såkalte demokratiske verden berømmes og godkjennes som fortjenstfull og patriotisk «motstandskamp», mens tilsvarende handlinger i land som til og med høytidelig hadde avsluttet sin krig gjennom avtaler med folkerettslig bindende virkning betegnes som «landsforræderi». Det er som kjent forskjell på kong Salomo og Jørgen Hattemaker. Det er også forskjell på admiral Canaris og major Quisling.

FORPURRET FREDSKONTAKT

Men, før vi går videre, så la oss trekke frem nok et eksempel både på admiral Canaris' innstilling og på hans syn på jødespørsmålet. Dr. Peter Kleist, som var knyttet til det tyske uten-

riksdepartement og som etter krigen har skrevet den tidligere omtalte bok «Die europäische Tragödie (Verlag K. W. Schütz, Göttingen, 1961) kom i midten av 1943 — etter det tyske Stalingradnederlag — i Stockholm i kontakt med en utsending fra Sovjet (via den russiske ambassadør i Stockholm, Madame Kollontay). Stalin ønsket en separatfred med Tyskland fordi han dels mistrode sine vestlige allierte og dels fordi ofrene ved en gjenerobring av de områder tyskerne fremdeles holdt besatt ville bli uhyre store. Den russiske forhandler var en dr. Clauss. Med dette foreløpig uoffisielle russiske fredstilbud i lommen dro dr. Kleist tilbake til Berlin for etter russisk

Dr. Peter Kleist som nevnes i denne artikkel.

anmodning å sørge for utsendelse av en tysk forhandler med nødvendige fullmakter. Han hadde drevet disse forhandlinger uten tillatelse av sine overordnede, og så lar vi ham selv fortelle (side 218) om hvorledes det gikk:

«Neste morgen fløy jeg over Østersjøen til Berlin for å «gjøre avbikt», sprang ut av maskinen på Tempelhof — og ble arrestert. En tjenestemann fra Auslandsamt des Sicherheitsdienstes med flere ledsagere hadde ventet på min ankomst for etter ordre å bringe meg til deres høyeste sjef SS-Obergruppenführer Dr. Kaltenbrunner. Underveis fikk jeg vite grunnen til denne usedvanlige oppmerksomhet. Min hjemmelsmann Clauss hadde av frykt for at jeg ikke var den rette overbringer av Alexandrov-tilbudet gått til den tyske militærattasjé i Stockholm og der anbragt sin melding. Militærattasjéen hadde sendt beretning til sin sjef, admiral Canaris, og Canaris hadde sendt beretning til Hitler. Hans melding lød: Jøden Clauss erklærer at jøden Alexandrov er i Stockholm for å vente på en tysk forhandler. Hvis det ikke kommer en tysk forhandler innen fire dager vil Alexandrov reise videre til London for der å få igang det endelige samarbeide mellom Kreml og vestmaktene.

Hitler hadde reagert på denne melding med et raserianfall og gitt ordre til at alle som tjenstlig hadde hatt å gjøre med denne «frekke jødiske provokasjon» skulle trekkes til ansvar på det skarpeste.»

Til syvende og sist holdt dr. Kaltenbrunner, som personlig var innstillet på å søke å komme til en ordning med Sovjet, sin hånd over dr. Kleist, slik at han slapp med 14 dagers husarrest.

Det som imidlertid har interesse i denne sammenheng er den holdning Canaris inntok. Han visste naturligvis at den sikreste måte å forpurre saken på hos Hitler var å trekke frem de russiske forhandleres jødiske herkomst. Han regnet da heller ikke feil. Det fremgår ellers klart av forhørene over attentatmennene og deres medskyldige at admiral Canaris ikke i og for seg ville ha krigen avsluttet for enhver pris

Baronene Rothchild føler seg fornærmet

De mektige Rothschilder marsjerer opp ved en begravelse.

Fra «Tages-Anzeiger» for 10/7 1965 henter vi dette:

«En personbil eskortert av politi på motorsykler bruser gjennom den livlige Paris-trafikken ut av byen mot slottet Ferrières. Hvem satt i det flotte kjøretøyet? Et fremmed statsoverhode, en minister? Nei, det var to frisører som trengtes i slottet Ferrières øst for Paris for å fulkommengjøre de kvinnelige toaletter. Baron Guy de Rothschild gav en mottagelse der.

Da dette ble kjent, mumlet den ene og den annen i folket: «Siden når står også politiet til disposisjon for herrene Rothschild? Er det ikke tilstrekkelig at deres bankhus har stilt sin direktør til disposisjon som statsminister, nemlig herr Pompidou?»

fordi han anså den for tapt. Nei, han arbeidet for å få en separatfred med vestmaktene etter å ha fått fjernet Hitler og nasjonalsosialismen. Når man tenker på hans egen og

(Forts. side 6)

Avsløringer i romanform.

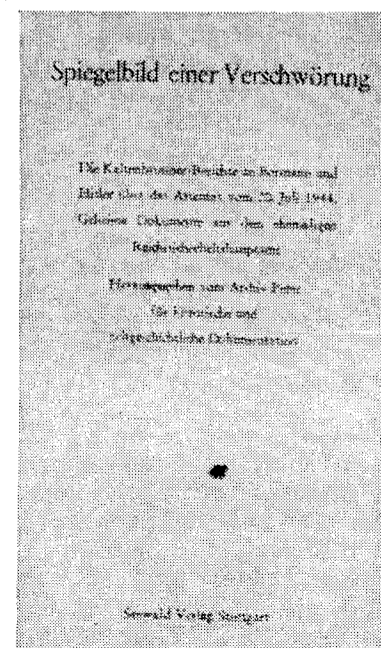
Det er bare naturlig at et dynasti som Rothschilds dann og vann gjør sin innflytelse gjeldende. Det nyeste eksempel på det er imidlertid ikke politikortesjen til Ferrières, men fremstøtet som Rothschildene foretar for å forby boken «Les Juifs» (Jødene). «Les Juifs» er siste boken til den berømte forfatter Roger Peyrefitte, som særlig er kjent for sine veldokumenterte beretninger om Vatikanet og om frimurerne.

Nu sender imidlertid baronesse Bethsabée de Rothschild og baronene Guy og Edmond de Rothschild fire sakførere frem på scenen for å få beslaglagt Peyrefittes bok, fordi de føler seg personlig angrepet og fordi Peyrefittes bok inneholder en lite smigrende dom over familien Rothschild i sin helhet. — Tatt i betraktning den enorme infiltrasjon i innflytelsesrike kretser som nettopp boken til Peyrefitte påviser, gir man det rothschildske angrep visse sjanser. Imidlertid kan det komme til å vise seg at baronene denne gang vil trekke det korteste strå. Vil dynastiet som vanligvis bestreber seg på en fortjenstfull måte på kulturell utstråling virkelig blotte seg ved å rette et angrep på en av de mest fremragende franske forfattere?

«Les Juifs» uten side 51.

En rett i Paris har nu avgjort at side 51 i boken «Les Juifs» ikke må medtas i de kommende opplag av boken. I angjeldende avsnitt betviles herkomsten til Edmond de Rothschild.

Med denne avgjørelse tilbakeviste retten samtidig kravet fra Guy de Rothschild om beslag av boken fordi han og andre medlemmer av familien blir skildret på en fornærmende måte i den.»

Den interessante tyske bok om politiforbørene etter attentatforsøket mot Hitler sommeren 1944.

Quisling og de „militære” -

(Forts. fra side 5)

hans Abwehrmenns opptrøden i denne og andre forbindelser opp gjennom hele krigen, så ligger mistanken nær om at den tyske Abwehrsjef kanskje også hadde en oppgave å utføre for det britiske Secret Service.

CANARIS' UTENLANDSPOLITIKK

Som vi nevnte, strakte admiral Canaris' motvilje mot Hitler og hans nasjonalsosialisme seg utenfor landets grenser. Han var tydeligvis en motstander av alle de nye nasjonale bevegelser som ville gjennomføre sosial rettferd på et nasjonalt istedenfor et internasjonalt grunnlag. Og denne hans innstilling gav seg da også tydelig uttrykk i den politikk han førte når det gjaldt de **agenter** han benyttet seg av i utlandet. Vi siterer fra side 219 i den tidligere omtalte «Spiegelbild einer Verschwörung»:

«Den tidligere oberst Hansen (henrettet senere som medskyldig) ytret seg herom slik: «Jeg ser Canaris som den åndelige drivfjær i omveltningssvevet som førte til 20. juli. Begynnelsen var alt i 1938. Dengang skulle Fritschs avgang benyttes til å fremkalle en indre omveltning. Canaris tjente her vesentlig som bærer av de nødvendige utenlandsforbindelser.

Canaris bestrebet seg på å bringe slike folk til utlandet som ikke var innforstått med det nasjonalsosialistiske regime, deriblant også tallrike jøder, kirkelig bundne osv. — — —»

Side 510:

«Forhørene i forbindelse med ytringer i utenlandspresen har tydelig klarlagt hvilken uheldsvanger rolle opposisjonsgruppen, spesielt også virksomheten til Amt Ausland/Abwehr under sin leder Canaris har spilt. Utstrømningen av opposisjonelle elementer til utlandet, folk som i utlandet ikke la noen skjul på sin motstandsholdning og inngående underrettet utenlandske kretser om bestående motstandsgrupper i Tyskland, næret stadig påny fiendens håp om et indre sammenbrudd —»

CANARIS OG QUISLING

Det er innstillingen til den Canaris vi her har lært å kjenne og til hans nærmeste menn, de daværende avdelingsjefer og senere generaler Oster og Piekenbrock vi må ha for øye når vi skal gjøre oss opp en mening om Piekenbrockbrevet til Sverre Hartmann. Vi må vel kunne gå ut fra at de herrer Abwehrsjef, som ustanselig intrigerte mot Tysklands le-

gale styre og i tur og orden var med på å planlegge attentater og omveltningssøker helt fra verdenskrigen tok sin begynnelse, også i høy grad var underrettet om det norske NASJONAL SAMLING og om Vidkun Quisling. Som vi senere skal se var det også i Norge utbygget et agentnett ut fra de synspunkter som foran er angitt: agentene, både de tyske og de norske, skulle være motstandere av både den tyske nasjonalsosialisme og av beslektede bevegelser. Så tidlig som midt i 1937 ble det sendt en slik mann til Norge, som vi skal få høre mere om med Sverre Hartmann som kilde. Jfr. i den forbindelse hans bok «Spillet om Norge» som vi synes er et temmelig avgjørende kildekrift nettopp når det gjelder vurderingen av Piekenbrockbrevet og Quislings «militære forræderi». Riktignok har Hartmann etter endel fortolkningsakrobatikk kommet til det nærmest motsatte resultat, men for å få dette til, har han måttet gå ut fra den etter vår oppfatning fullstendig absurde forklaring at de enkelte ledd i den tyske etterretningstjeneste brakte om militære og andre norske forhold ble hemmeligholdt av de enkelte tyske instanser og ikke brakt videre til de instanser som hadde bruk for dem! Men det skal vi altså komme tilbake til senere.

Dette Abwehr, som var representert i Norge ved en meget aggressiv «motstandsmann» helt fra 1937 og som leilighetsvis også foretok andre etterretningsrekognoseringer her, var altså tydeligvis meget vel orientert om det eneste norske parti som i kraft av sin ideologi kunne tenkes å være sympatisk innstillet overfor den tyske nasjonalsosialisme med dens proklamerte kampinnstilling mot bolsjevismen og dens nordiske drømmerier. Quisling hadde jo selv engasjert seg meget sterkt nettopp på disse punkter. Hvis Canaris og/eller noen av hans nærmeste menn som vi tror hadde direkte kontakt med Secret Service, så må en erindre at England/Frankrike helt opp til krigsutbruddet og videre frem til krigen brøt ut mellom Tyskland og Sovjetsamveldet arbeidet iherdig for å innsirkle Tyskland og å få Sovjetsamveldet med i arbeidet på (og senere krigen for) å holde Tyskland nede. England og dets Secret Service var da ikke interessert i noen organisert «kamp mot bolsjevismen» det være seg i det en betraktet som den norske koloni eller for den

saks skyld andre steder. Harde politiske realiteter har alltid spilt større rolle for England enn ideologier. Dessuten tegnet jo også den amerikanske president Roosevelt og hans skjebnesvangre lefling med kommunismen seg av i horisonten. Quisling og hans parti var derfor naturligvis som en hund i det britiske kjeglespillet, og også — enten det nu var som følge derav eller av andre grunner — i admiral Canaris'.

Admiralen kjente naturligvis til Quislings besøk hos Rosenberg, hos Raeder og hos selveste Hitler i desember 1939. Abwehr ønsket ikke tiltak av noen art som kunne bringe Hitler militære resultater og dermed forpurre de omveltningssøker som stadig ble gjort av folk i hans nærmeste krets. Han kjente naturligvis også til den tyske marines krav om en aksjon som skulle komme eventuelle britiske planer mot Norge i forkjøpet, og om han ikke kjente til at Raeder utnyttet Quislings fredsmeglerbesøk til å få vind i seilene for de egne planer, så hadde han vel iallfall en mistanke om det. Hans innstilling overfor Quisling kunne derfor naturligvis bare være én: den samme som når det gjaldt den tyske nasjonalsosialisme og de menn som var knyttet til den i hjemlandet. Vi kan vel også gå ut fra at hans nærmeste mann, avdelingsjefen «Piki», som han kalte ham, fikk sin innstilling til Quisling preget på samme måte.

Sverre Hartmann skriver i sin nevnte bok, som vi forøvrig vil anbefale for den som selv vil orientere seg i denne materie og som kan vurdere den selvstendig, på side 48:

«Kort tid etter (høsten 1938) ble det arrangert et hemmelig møte hos admiral Canaris. Til stede var major Jenke, Canaris' personlige adjutant og personalsjef, videre oberstløytnant Oster, sjef for organisasjonsavdelingen (og som vi har hørt om tidligere i denne artikkelserie), oberst Hans Piekenbrock, sjef for etterretningsavdelingen o.s.v.»

I dette møte ble den tyske major Benecke, som alt i 1937 hadde fått Norge som operasjonsfelt, oppnevnt som såkalt krigsorganisasjonsleder i Norge. Vi skulle tro at han i løpet av det følgende år klarte å skaffe seg de ut fra hans grunninnstilling nødvendige «opplysninger» om Quisling og hans parti NASJONAL SAMLING slik at han orienterte tilsvarende både admiral Canaris og

SOVJETSOLDAT -

(Forts. fra side 4)

i folkedans og ga undervisning i det samme tidsrum hadde vi utdannet oss i dans, men hos forskjellige danselærere og vi hadde opptrådt sammen i byer langs Svartehavskysten. Jeg var utdannet hos Jesajan og Ordojan hos Atarjan, som begge var de mest kjente danselærere i Tiflis. Det ble en varm omfavelse i gleden over det merkelige sammentreff, påny, men under krigsforhold. Han var ikke forbauset over å gjense meg i militær uniform, for jeg var ikke den eneste blant artistene som var gått til felten. Som så mange andre i Tiflis kjente han godt til georgiernes og jødernes sjåvinisme og deres misunnelse over de begavede armeniere i Tiflis, der som kunstnere var langt mer populære blant alle lag av befolkningen enn georgierne og jødene. Da så krigen utbrøt, var det den armenske ungdom som først måtte ut i felten, og ble ekspedert dit i all hast. Folk kjente likeledes godt til at mens de armenske artister måtte trekke i uniform, gikk georgiere og jødene omkring i byen i sivil antrekk. Og fortsatt drev de sin artistiske virksomhet under hele krigen. «Var jeg ikke reist bort fra Tiflis til Armenia, hadde jeg lidt samme skjebne som deg,» sa Ordojan til meg. Til all lykke hadde han gjort det i tide, for han opptrådte nu som den bærende kraft og lederen av ensemblet. Men nu hørte vi konferansieren presentere artistene og forestillingen var allerede begynt. Programmet

«Piki», foruten Oster, som er påført senere direkte å ha forrådt planene om mottrekning i Norge. Denne Benecke, som later til å være Hartmanns hovedkilde når det gjelder boken «Spillet om Norge», var ifølge Canaris' prinsipper tysk «motstandsmann», noe han ikke la skjul på under sitt virke her. Han unngikk omhyggelig å søke kontakt med folk i Norge som hadde tilknytning til NASJONAL SAMLING, men han manglet naturligvis ingenlunde venner og kilder i den annen leir, kilder som for størstedelen hadde en direkte hatefull innstilling til Quisling og som orienterte den lydhøre major overensstemmende hermed.

Vi skal komme nærmere tilbake til denne nøkkelfigur i spillet i neste artikkel, som da vil føre direkte opp til sammentreffet i København mellom Piekenbrock og Quisling da den tyske aksjon mot Norge allerede var i gang.

—o—

bestod selvsagt av sang, dans og musikk og var alt sammen av høyeste klasse som tok publikum med storm. Ensemblet som ble ledet av komponisten Aivasian, var meget populært over hele Sovjet-Russland. Sang, dans og musikk har alltid hatt en bred plass i det armenske folks liv, og armenierne har lagt sin ånd og sjel, sine tanker og følelser, sine drømmer og kamper, sin elskov og sitt hat i denne folkelige estetikk. Toppen nåddes da ensemblet utførte den populære sangen om den armenske hovedstad Jerevan, som alltid bergtar tilhørerne på samme måte som den grep de opptredende. Den ble nu sunget både på armensk og på russisk. En kraftig applaus brøt løs, men sangeren Hovanesian ble uanfektet stående midt på plassen mens applausens gledesbølger rullet ut over tilhørerskaren. Publikum ga seg imidlertid ikke før selve komponisten Aivasian trådte frem. Rolig mottok han mengdens bravo-rop som tordnet løs i bølge etter bølge. Ingen vet hvor mange ganger han har måttet gå frem for å motta det be-seirede publikums ovasjoner når han sammen med sitt ensemble turnerte rundt omkring i Sovjetsamveldet. Nu ble det vår tur til å utføre våre nummere. Også vi fire soldater utførte en efter en våre solonummere, og vi høstet nesten like megen applaus som de profesjonelle artister. Danseren Ordojan foreslo meg at vi to sammen skulle utføre den armenske bondedansen, som vi tidligere så ofte hadde opptrådt med da vi bodde i Tiflis. Og før jeg visste av det slengte han en armensk folkedrakt hen til meg, av nøyaktig samme mønster som den han selv hadde opptrådt i. Og folkedrakter var det mer enn nok av, for ensemblet hadde tatt med seg hva det hadde på sine turnéer. «Ta den på deg fort, da,» ropte Ordojan. Om jeg nu bare kunne ta den raskt på meg her hvor ellers alt gikk efter militær takt. Da jeg nu sto der med denne eiendommelige folkedrakten på meg, følte jeg meg både underlig og samtidig lett og glad tilmote. Jeg hadde ikke hatt på meg en slik drakt siden jeg hadde trukket i uniform. Det 18 mann store orkestret satte straks igang musikken til bondedansen, og vi to utførte de mange morsomme bevegelser og varierte våre dansetrinn, som visstnok har en streng stil over seg. Og da vi hadde endt vår prestasjon, utbrøt publikum i endeløse temperamentsfulle applauderinger, og de forlangte gang på gang avbrutt

Scharffenbergs krav -

(Forts. fra side 1)

nevnte kunngjorte forpliktelse fører med seg.

Norske og utenlandske sannhetsøkende historiskrivere har forlenget klarlagt at tyskerne kom hit fordi vestmaktene med vitende og vilje hadde lagt Norge ut som et åte for en del av Tysklands militære makt som det for de allierte kunne være fatalt å møte annet steds. — Kfr. Churchills utsagn i Underhuset om at de hadde provosert tyskernes taktiske bommert mot Norge.

Vi hørte Quislings stemme over Oslo radio om kvelden 9. april 1940; og dette er delvis grunnlaget for tiltalen for krigsforræderi:

«Efterat England har brutt Norges nøytralitet ved å utlegge minefelt i norsk territorialfarvann uten å møte annen motstand enn de vanlige intetsigende protester fra regjeringen Nygaardsvold, har den tyske regjering tilbudt den norske regjering sin fredelige hjelp ledsaget av en høytidelig forsikring om å respektere vår nasjonale selvstendighet og norsk liv og eiendom. Som svar på dette tilbud om løsning av en for vårt land helt uholdbar situasjon, har regjeringen Nygaardsvold iverksatt alminnelig mobilisering og gitt den hensiktsløse ordre til de norske stridskrefter å motsette seg den tyske hjelp med væpnet makt. Selv har regjeringen flyktet etter således lettsindig å ha satt landets og dets innbyggers skjebne på spill.» —

(Av proklamasjonen anføres bare dette. Man bør lese hele referatet fra Quislingsaken for å vinne innsikt i hvor uriktig dommen er faktisk og rettslig.)

av bravorop at vi måtte utføre den ennu en gang, hvorefter vi ennu to ganger gjentok vår opptreden. Det er ugjærlig for meg å forklare dansens bevegelser her, da man må se den utført for å kunne få en anelse om det armenske folks rike folklore. Den har i Armenia meget gamle og rike tradisjoner.

Det armenske folk er idag et lite folk i forhold til alle de øvrige folkeslag i Østen. Men det er fremdeles ledende på kunstens område, hva vel må tilskrives den bevarte folkelige tradisjon. De har alltid elsket litteratur, kunst og musikk, dans og dramatik. Selv under sovjetstyre har armenierne på sin vis ytret det fremragende og en epokegjørende innsats på kunstens område. Beviset ligger i at den armenske folkedans er uhyre populær over hele sovjetområdet.

I boken «La France a sauve l'Europe», bind II, s. 29 skriver tidligere premierminister Reynaud:

«Efter Gamelins oppfatning var et av formålene med ekspedisjonen (til Norge) å få motstanderen til å gå i en felle ved å provosere ham til å foreta et angrep på Norge.»

Johan Ludvig Mowinkel i et møte i den utvidede utenrikskomité mandag 8. april 1940 kl. 10—11.30. Stortingsdok. nr. 5, side 9:

«Og når vi da svarer at det ikke er tale om at vi kan føre krig mot Storbritannia, det har vi ikke krefter til, derfor må vi innskrenke oss til å protestere, at da Tyskland vil svare med å erklære oss krig, det er ikke utelukket.»

Foran på samme side:

«Uretten er så eklatant og så skammelig (mineutleggingen), at skulle vi følge det som denne direkte urett bød oss så brøt vi med Storbritannia og sluttet oss til Tyskland. Men rent praktisk kan ikke det la seg gjøre, og dertil kommer jo at hele befolkningens sympati, og vår egen med, er på den britiske siden i den krig som nå føres.»

Ivar Lykke i Stortinget 8.4. 1940 kl. 18—19.15 for lukkede dører om vestmaktene:

«Jeg har lenge skjont, og det har vi vel alle sammen, at det brygget opp noe på vestmaktens side, og som også utenriksministeren meget riktig og kan-skje litt kynisk sa det, så er det vel det at det gjaldt for dem å få en krigsskueplass et annet sted enn den ubevegelige de har nå. Det har de altså oppnådd. De har oppnådd det på bekostning av, jeg hadde nær sagt meget sterke sympatier i Norge. Det er ikke mange som forstår at England vil la Norge vederfares det som vi idag ser, for det er nemlig en så eklatant til-sidesettelse av Norges suverenitet som vi i det hele tatt kan tenke oss.» —

Utenriksminister Koht i den utvidede utenrikskomité 8.4. 1940, Stortingsdok. nr. 5, side 7:

«— men vi kan vel trygt gå ut ifrå, at straks dette vert kjend (mineutleggingen) som nå er kunngjort fra britisk og fransk sida, vil Tyskland gå igang med eit eller anna tiltak på sin kant, og det vil vel då koma å venda seg mot Noreg — — Eg går ut ifrå at kommanderende admiral har opplyst om dei instruksjer som er utforma, som er såleis, at mot klar overmakt brukar

ikkje vi makt, for det er berre å ofra liv reint til unyttet.» (Utøvet her.)

Vi har ikke sett at de norske skoddeskrivere kommenterer Quisling-dommen med slike autoritative uttalelser som f. eks. foran nevnte.

Det heter videre i tiltalebeslutningen mot Quisling på side 3, 1. spalte, i den stenografiske gjengivelse med dokumenter, som er utgitt av Eidsivating Lagstols Lands-svikavdeling:

«b) Tiltalte tilbakekalte regjeringens mobiliseringsordre ved kunngjøring i pressen 10. april, sålydende: «Til alle militære sjef og alle vernepliktlige. Den alminnelige mobilisering som regjeringen Nygaardsvold før sin flukt iverksatte, stoppes uten opphold. Alle innkalte hjemsendes straks, innkalte under veis vender selv tilbake til sine hjemsteder. Vidkun Quisling.» *

Hvis regjeringen til rette tid hadde iverksatt en alminnelig mobilisering, som var realisabel, da hadde nær-værende innlegg ikke vært noe å spille trykksverte på, og dommen hadde forsåvidt vært riktig.

Men, regjeringen og kongen hadde ikke iverksatt en alminnelig mobilisering! Den hadde tross advarsler sluppet tyskerne inn i landet uten å mobilisere i det hele tatt — mens det var tid og senest da generalstabssjef Hatledal forgjeves bad om det. Regjeringen syntes overhode uvitende om sin egen mobiliseringsmekanisme! Derimot har den visstnok bestemt seg for et ynkelig minimum av et væpnet oppbud om morgenen 9. april med første fremmøtedag 11. april. Men dette var da ikke realisabelt.

En beslutning om alminnelig mobilisering er da heller ikke innført i statsrådsprotokollen, opplyser major Langeland i «Dømmer ikke», side 30.

Det er gåtefullt at Quisling kunne uttale at det var iverksatt alminnelig mobilisering. Han bruker også dette uriktige uttrykk i den foran refererte proklamasjon over Oslo radio om aftenen 9. april, se Eidsivating, s. 3. Som et bilag til Quisling-saken og på side 597 finner man det riktige. Det er en artikkel av Arthur Rathe i MORGENBLADET 19. juli 1945. Jeg siterer noen linjer:

«Noen mobilisering i 1940 før 9. april var det i hvert fall ikke. Den eneste mobiliseringsordre som utgikk i forbindelse

med 9. april var en beskjed som forsvarsministeren og den daværende provianteringsminister overbrakte generalstaben fra regjeringen kl. 3.45 om natten til 9. april. Den gikk ut på innkallelse av endel hæravdelinger (et noe pompøst uttrykk. A.L.) på Østlandet, som var nærmere spesifisert. Innkallelsen gjaldt en såkalt stille mobilisering uten noen offentlig bekjentgjørelse. — —»

«Det må være denne stille mobilisering som i Kringkastingen utover morgenen den 9. april 1940 ble kalt mobilisering. Stille mobilisering og mobilisering er to forskjellige begreper.»

Å dømme Quisling for å ha tilbakekalt noe som ikke har eksistert, nemlig en beslutning om alminnelig mobilisering, som det forøvrig var på det rene ikke hadde vært realisabel da — det reiser spørsmålet om dommerne var i god tro, da de dømte tvers mot fakta.

Kjernekeren, generalstabs-sjef, oberst Rasmus Hatledal, hadde forgjeves tryglet regjering (og konge?) om alminnelig mobilisering. Men fikk nei.

Følgende setninger på side 98 i Innst. fra Undersøkel-s-kommisjonen av 1945 er betegnende for de ansvarliges forhold:

— «Etter stortingsmøtet (8.4. 40) anmodet generalstabssjefen statsråd Ljungberg om en avgjørelse av mobiliserings-spørsmålet. Han opplyste at personalet satt sammen og ventet beskjed. L. svarte at Regjeringen skulle ha møte og at personalet kunne gå hjem. Statsråden skulle gi beskjed 9. april om morgenen om hva som skulle innkalles. I samsvar med statsrådens beskjed ble det 8. april mellom kl. 21 og 21.30 sendt følgende melding til samtlige divisjoner: Det kommer ingen beskjed om ytterligere innkalling i natt, eventuell innkalling blir ikke bestemt før imorgen, idet Regjeringen ikke vil fatte beslutning før. Det må dog holdes vanlig kontorvakt.»

I en oppsiktsvekkende artikkel kaster Johan Scharffenberg søkelyset på andre enn Quisling! Han skriver i MORGENBLADET nr. 36 for 1954 om «Kildematerialet til okkupasjonens forhistorie» bl. a.:

«Den tidligere kommanderende general Laake forklarte for en undersøkelseskommisjon «at han etterhånden kom til det resultat at regjeringen stolte på England og at den gikk ut fra at det ikke skulle komme til kamp på landjorden. Hvis det kom et tysk angrep, ville England hjelpe til å avverge det, og kom det et engelsk angrep, skulle vi ikke slåss.»

Så kommer Scharffenbergs spørsmål, som ikke er besvart:

«Ble av den grunn kravet om forsterkning av vernet på Sola flyplass avslått på høyeste hold, tross generalstabens anbefaling?»

«Den engelske plan var: Okkupasjon av Stavanger og ødeleggelse av Sola flyplass, deretter tilbaketreking av de engelske tropper før tyskerne kom (kfr. Derry).»

«Jo svakere Sola var desto lettere kunne denne plan gjennomføres.»

fortsetter Scharffenberg sin siktelse mot regjeringen.

At regjeringen også har kunnet la denne Scharffenbergs neden nevnte siktelse sitte på seg er gåtefullt. Scharffenberg skriver:

«Nøytralitetsvernets maktløshet overfor det uventede tyske angrep 9. april blir mest forståelig, hvis Regjeringen bevisst holdt vernet så svakt at det skulle være «militært meningsløst» å gjøre motstand mot et eventuelt engelsk angrep.»

Ble det ikke riksrett fordi folk da hadde skjont at regjeringen skulle hatt Quislings plass på tiltalebenken? *

Scharffenberg skrev i Morgenbladet 29. mars 1963 bl. a.:

«I Morgenbladet for 13. februar gjorde jeg rede for hemmeligholdelsen av den militære undersøkelseskommisjons rapport og arkiv og fremholdt at Stortinget har det i sin makt å fremtvinge offentliggjørelse.

Da dette ikke synes å ville skje, tar jeg spørsmålet opp igjen.

Hva vil regjeringen skjule? Hvem vil den dekke?

Om ettermiddagen onsdag 10. april hadde statsråd Terje Wold på Rena en konferanse med kommanderende general Laake, generalstabsjef Hatledal og andre generalstabsoffiserer.

Den sakkyndige redegjørelse for den fortvilte stilling opprørte statsråden og han rettet en skarp kritikk navnlig mot general Laake. Wold hevdet at regjeringen hadde bestemt alminnelig mobilisering, de militære hadde ikke gjort sin plikt. Dette vakte forbitrelse hos de offiserer som kjente den sanne sammenheng.

Finner hele Stortinget dette spørsmål likegyldig? Vil ikke en eneste representant trekke det frem ved en interpellasjon?»

FOLK OG LAND retter herved en inntrengende oppfordring til koalisjonsregjeringen Borten om nu å offentliggjøre Den militære Undersøkelseskommisjons innberetning!

Alexander Lange.

Tyske bøker til jul?

Hver år får vi like før jul bestilling på bøker, men så sent at det ikke er oss mulig å levere dem før julehelgen. Bestill i tide i år. Pakkeforsendelsen de siste fjorten dager før jul er usikker og ofte har vi heller ikke bøkene på lager. Om ønskes kan bøkene leveres nærmere jul, men de bør helst bestilles nu.

Av tyske bøker anbefaler vi:

- Jürgen Spanuth: Atlantis. Heimat, Reich und Schicksal der Germanen.** 640 sider med tallrike illustrasjoner og oversiktskart. Kr. 72,—.
- Heinrich Härtle: Freispruch für Deutschland. Unsere Soldaten vor dem Nürnberger Tribunal.** 340 sider i storformat, 16 billedsider. Kr. 48,—.
- Erik Kern: Verbrechen am deutschen Volk. Dokumentierte alliierter Grausamkeiten 1939—1949.** Kr. 40,—.
- Torcuato de Tena: Der Rebell. Hauptmann Palacios und die Russen.** Kr. 25,—.
- Otto Skorzeny: Lebe gefährlich.** (Beslaglagt i Tyskland.) Kr. 26,—.
- Otto Skorzeny: Wir kämpften — Wir verloren.** (Beslaglagt i Tyskland.) Kr. 26,—.
- Günter Werdorf: Standarten-Oberjunker Normann.** (Beslaglagt i Tyskland.) Kr. 26,—.
- Professor Paul Rassinier: Zum Fall Eichmann. Was ist Wahrheit?** Kr. 20,—.
- Professor Paul Rassinier: Die Lüge des Odysseus. Die Wahrheit kommt ans Licht.** Kr. 26,—.
- Charles Foley: Kommando Sonderauftrag.** (En engelskmann om Skorzeny.) Kr. 40,—.
- General Feuerstein: Irrweg der Pflicht.** Kr. 40,—.
- James Leasor: Botschafter ohne Auftrag. Der Englandsflug Rudolf Hess.** (Engelskmann om «Fredens fange».) Kr. 30,—.
- Enno Stephan: Geheimauftrag Irland. Deutsche Agenten im irischen Untergrundkampf 1939—45.** Kr. 40,—.
- Kemmerich: Im Vorfeld von Stalingrad. Tagebuchblätter.** Kr. 18,—.
- Professor Dr. Adolf Helbok: Deutsche Volksgeschichte. Wesenszüge des deutschen Volkes.** Kr. 65,—.

ELLER KANSKJE:

Den engelske bok av Hewins: **Quisling — Prophet without Honour.** Kr. 47,—.

(Må bestilles straks for levering innen jul.)

VI HAR OGSÅ

den meget omtalte bok på dansk av nordmannen **Sven Erik Dahl: Der er en hage ved alle kors.** Kr. 25,—.

Ved forskuddsbetaling portofri tilsendelse. — Eller mot oppkrav med tillegg av porto og gebyr.

FOLK OG LANDS BOKTJENESTE

Postboks 3214 Oslo — Postgiro 16450.

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsvn. 5 — Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 — Oslo

Daglig friske blomster

Blomsterforretning

SYNNØVE LIE

Kranser til alle priser
Frognerveien 30, Oslo
Tlf. 44 22 30

ENGELSKGALE I OSLO

har fått skjegget i postkassen igjen. De er blitt tatt grundig ved nesen av to engelske svindlere som troppet opp i hovedstaden med en negerjente fra Sierra Leone. Herrene skulle starte en Play-boy-nattklubb her og det vakte naturligvis stor interesse og åpnet både hjemmene og pengepungene for både svarte og hvite. Det møtte også frem en engelsk størrelse på nattklubbområdet her, men han toer nu sine hender og forteller at han selv ble tatt ved nesen. Svindlerne hadde imidlertid her forestillet ham for en rekke prominente herrer. Vi lurte på hvem det kan ha vært? Enden på historien ble at de to herrer og deres negresse stakk av sammen med en ung norsk frue etter å ha utstedt sjekker uten dekning på en kanadisk bank til noen hundre tusen kroner. De eftersøkes nu av Interpol, mens de norske Englandsvenner slikker sine sår.

*

OGSÅ DANMARK

har naturligvis sine skodde-skrivere som beretter hvorledes det foregikk under den okkupasjon som landet etter sigende selv hadde truffet avtale med tyskerne om. Og heller ikke i Danmark går det an å slippe til med noen korreksjon av den autoriserede legende. Derfor har det vakt stort oppstyr og tilsvarende raseri og protester fra «motstandsfolkene» at kringkastingen i et plarlagt program om okkupasjonstiden også hadde innbudt tre tyskere fra den gang til å legge frem sine synspunkter. Legenden tåler jo like lite i

Quislingbiografien -

(Forts. fra side 4)

liget av de alvorlige rystelser i Europa i mellomkrigstiden, viste han større skarp-sinn i diagnosen når det gjaldt hans lands skrupelighet enn i prognosen eller terapien. I likhet med andre glimrende begavede, dynamiske, men forgremmede nasjonalister — fra Mussolini til Mosley — rykket han fra venstre langt over til høyre og stiftet en ny bevegelse som han uttrykkelig hevdet var mere enn bare et politisk parti. Han kalte det NASJONAL SAMLING, og det ble forsåvidt heller aldri noe politisk parti som det aldri fikk noen plass i Stortinget.

(Forts. neste nr.)

Danmark som her i Norge at det klusses ved den og en skal ha seg frabedt noen innlegg fra den annen part. En av disse vidunderlige «motstandsorganisasjonene» sier til og med at «vi mener at en dansk rettssal er det eneste riktige stedet hvor herrene kan forklare seg». Det vil sikkert vinne alminnelig tilslutning også i Norge å true eventuelle opponenter med rettergang og fengsel.

*

1/2 MILLION ØSTTYSKERE VIL OVERFLYTTES

I de gamle tyske østområder lever der fremdeles etter utdrivning og nedslaktning 1,7 millioner tyskere og 1/2 million av dem har søkt om å få flytte til Vesttyskland. 230 000 vil forlate de polsk forvaltede områder og 175 000 vil vekk fra Sovjetsamveldet.

*

MYE SKRÅL

har det vært igjen omkring et møte arrangert i Rendsburg av Hiag (Hilfsgemeinschaft ehemaliger Soldaten der Waffen-SS). Alle «de gode» rundt omkring i landene og i Tyskland forsøker fortsatt å fremstille de tyske elitesoldater i Waffen-SS som en bande forbrytere hvis oppgave det var å bevokte konsentrasjonsleire og å avlive jøder. Waffen-SS stod som kjent kommandomessig under den tyske Wehrmacht og ble disponert av denne i brennpunktene på frontene. Vokterne i konsentrasjonsleirene var i stor utstrekning folk fra andre Wehrmachtsdeler som ikke gjerne ville til fronten. De fikk utlevert en SS-uniform, men hadde ellers naturligvis intet med fronttroppene å gjøre. Forståelsen for dette brer seg naturligvis mere og mere og det er karakteristisk at det både fra den kommende sosialdemokratiske kanslerkandidat og fra en rekke bundestagsmedlemmer kom hilsskriv til møtet. Men her hjemme skråles det naturligvis opp om møtet av de gamle kampfeller. Det meddeles at det deltok 150 delegerte fra Skandinavia og Nederland.

*

LIV OG LÆRE

Trass i de gjentatte påstander om at intet kommunistisk land ville drive handel med Sør-Afrika, har varebyttet mellom Kina og Sør-Afrika tiltatt sterkt i de siste fem år. Siden 1960 har kineserne bestilt varer for ialt

24,1 million dollars fra Sør-Afrika. Kinas utførsel hadde i samme tidsrum en verdi av 5,9 millioner dollars. Det er nok bare her i Norge en er enfoldig nok til å ta «boikotten» alvorlig! (African Express).

*

OG SIDEN VI NEVNER

Sør-Afrika, så kan det kanskje være på sin plass å understreke at etter hva FN har slått fast er Sør-Afrika det eneste utviklede land på det afrikanske kontinent og det hører dermed til de 26 utviklede områder i verden. De sosiale og materielle betingelser i Sør-Afrika trekker årlig tusener av bantus fra de andre afrikanske områder over landets grenser. Idag bor det minst 600 000 utenlandske bantus i republikken og nyter der godt av landets velstand — utviklet av de hvite. Sør-Afrika er det eneste land på det afrikanske kontinent som aldri har søkt om eller fått utenlandsk understøttelse eller finanshjelp. (African Express).

FORLOVELSESRING-SPECIALEN

tillbyr moderne, garantert 14 karat stemplet håndarbeidede ringer fra kr. 95,— pr. par. Sender pr. postoppkrav portofritt over hele landet. Dessuten + 50% rabatt på grunnprisen.

SKRIV EFTER RINGMAL!
Ringene blir sendt straks jeg får bestillingen.

Gullsmedmester

Thorvald A. Olsen

Skottegaten 20 v/ Metodistkirken.

Bergen

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 - Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser:

Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår i Skandinavia
Utlandet kr. 25,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1,—.

Bruk postgiro nr: 16 450.

Utgiver A/S Folk og Land

Viking Boktrykkeri